



ကော့နိုးကြည့်ဝင်း

မျှော်လင့်ခြင်း၏ အဆုံးမဲ့ဂြိုဟ်ရေကန်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်



ဦးမိုးထက်...

ဦးမိုးထက်သည် ဝါရင့် သန်လျက်ကိုင် ပန်းရန်ဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဦးမိုးထက်၏ အိမ်သူဇနီးသည် က ဒေါ်မြသွေး။

ဦးမိုးထက်နှင့် ဒေါ်မြသွေး ဇနီးမောင်နှံတွင် သားအကြီး မိုးထက်နိုင်၊ သားအလတ် မိုးထက်ပိုင်၊ သမီး မြသွေးထက်နှင့် သားငယ် မိုးထက်ခိုင် ဆိုသည့် သားသမီးရတနာ လေးယောက် ထွန်းကားခဲ့ပါသည်။ ။

ဇနီးဒေါ်မြသွေးသည် သားငယ်မိုးထက်ခိုင် သုံးနှစ်သားအရွယ်မှာ ပင် သူချစ်သော ခင်ပွန်းနှင့် မိသားစုကို အပြီးအပိုင် ခွဲခွာသွားခဲ့ပါ၏။

သားသမီးလေးယောက်အား ရင်အုပ်မကွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သည့် ဇနီးသည် ဆုံးပါးပြီးနောက်ပိုင်း ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးမိုးထက်သည် သူကျွမ်းကျင်သည့် ပန်းရန်အလုပ်ဖြင့်ပင် သားသမီးလေးယောက်၏ စားဝတ်နေရေး၊ ပညာရေးမှ အစ လူလားမြောက်အောင် တာဝန်ယူ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့ပါသည်။ ။

သို့ငြားလည်း ...

ကြာလာသည့်အခါ အချိန်နှင့်အမျှ ဒီရေအလား တရိပ်ရိပ်တက်လာသည့် ကုန်ဈေးနှုန်း၏ ဒဏ်ကြောင့် ဝင်ငွေနှင့်ထွက်ငွေမမျှ ဖြစ်လာရကာ သားသမီးလေးယောက်၏ စားဝတ်နေရေးနှင့် ပညာရေးစရိတ်သည် ဦးမိုးထက်၏ ပန်းရန်ဝင်ငွေနှင့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ကြီးလှစွာ မနိုင်ဝန်ဖြစ်

စံလာပါတော့သည်။ ။

သို့ဖြစ်ရကား...

အကြီးဆုံးသား မိုးထက်နိုင်သည် ဆယ်တန်းအောင်သည် နှင့် တက္ကသိုလ်ပညာကို စာပေးစာယူနှင့် တက်ခဲ့ပြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ဝင်လုပ်ကာ မိသားစုတာဝန်တွေကို ဖခင်နှင့်အတူ ရုန်းကန်ရင်းဖြင့်ပင် လူရှိသေ၊ ရှင်ရှိသေ ဘွဲ့တစ်ခုရရှိခဲ့ပါသည်။ ။

ယခုဆိုလျှင် ညီလတ် မိုးထက်ပိုင်သည် တက္ကသိုလ်တတိယနှစ်၊ ညီမလတ် မြသွေးထက်သည် ဒုတိယနှစ်၊ အငယ်ဆုံး မိုးထက်ခိုင်က ဆယ်တန်း၊ သုံးယောက်စလုံး အတန်းကြီးများ ဖြစ်သည် မို့ ပညာရေးစရိတ်စကက မသက်သာလှပါ။

ထို့အပြင် လမ်းစရိတ်၊ မုန့်ဖိုး၊ စာအုပ်ဖိုးနှင့် ထွေလီကာလီ ကုန်ကျငွေများကသူတို့ သားအဖနှစ်ယောက်၏ ဝင်ငွေကို အမြဲတမ်း ခြိမ်းခြောက်နေသည် သာ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...

အစ်ကိုကြီးတော့ အဖအရာ ဆိုသည့်အတိုင်း မိုးထက်နိုင်သည် အစစအရာရာ အနွံတာခံပြီး ညီငယ်၊ ညီမငယ်များ ၏ ပညာရေးဆုံးခန်းတိုင်အောင် သူတာဝန်ယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါ၏။

သို့အတွက်...

မိုးထက်နိုင်တစ်ယောက် သူ့အတပ်မက်ဆုံး လက်ဖက်ရည်နှင့် အကြိုက်ဆုံး ဆေးလိပ်ကိုပင် ဖြတ်၍ အစစ ချွေတာခဲ့ပါသည်။ ။ ဝတ်စရာ အဝတ်အစားဆိုလျှင်လည်း တိုက်ပုံတစ်ထည်နှင့် လက်ရှည်နှစ်စုံ၊ လက်တိုတစ်စုံသာ ရှိပါသည်။ ။ ထိုသုံးစုံကို လည်ပတ်အောင် လျှောက်ဖွ

ပိဝတ်ရပါသည်။ ။

ကြာတော့ ကုမ္ပဏီလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက ‘ကိုဒါဝတ်’ဘွဲ့ပင်ချီးမြှင့်
မြှောက်စားခြင်း ခံခဲ့ရပါတော့သည်။ ။

တစ်ခါတစ်ရံ ကုမ္ပဏီမှ အိမ်သို့အပြန် လမ်းဘေးမှာ ပုံရောင်းနေသ
ည့် အထည်များ ထဲမှ မိမိနှစ်သက်ရာ အထည်ဝယ်မည်ဟု ရွေးချယ်ကိုင်
ထားပြီးမှ သူ့မိသားစုအရေးကို တွေးမိကာ သက်ပြင်းအမောနှင့်အတူ ပြ
န်ချထားခဲ့ရသည့် အကြိမ်ပေါင်းကလည်း မနည်းတော့ပါ။

အစားအသောက်နှင့် ပတ်သက်လျှင်လည်း မြို့ထဲရောက်သည့်အခါ
တိုင်း သူ့တစ်ဝမ်းစာအတွက် မည်သည့်အခါမှ မစားဖြစ်ခဲ့။ ဆင်းရဲပင်ပ
န်းရှာသည့် ဖခင်ကြီးအတွက်သာ ပန်းသီး၊ စပျစ်သီး၊ ဆီချက်တစ်ခုခုကို
ရံဖန်ရံခါ ဝယ်သွားဖြစ်ပါသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံမူ လစာထုတ်ရက် ငွေစ
ကလေးများ ရွှင်သည့်အခါ ညီမလေးနှင့် ညီလေးများ အတွက် အထူးအ
ဆန်း စားစရာတစ်မျိုးမျိုး ဝယ်သွားဖြစ်ပါသည်။ ။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ စားခဲ့ပြီးပြီဆိုသည့် စကားဖြင့် ကျေနပ်အောင်
ပြောပြီး ကိုယ့်တံတွေးကိုသာ မျိုချခဲ့ရပါသည်။ ။

ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းခွင်မှာ လည်း တစ်ခါတစ်ရံ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ
စုပြီး တစ်ခုခုသွားစားကြမည်ဆိုလျှင်လည်း အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာပြ
ငြင်းခဲ့သည် သာ။ ဤသည် ကို နားလည်ပေးနိုင်သူ ရှိသလို၊ နားလည်မ
ပေးနိုင်သူများကတော့ ‘ကော်တစ်ရာ ကပ်စေးနဲ့’ဆိုသည့် ဘွဲ့ကို
ထပ်မံချီးမြှင့်ကြပြန်၏။

ထိုရောအခါ...

ရှိစေတော့ပေါ့...။

ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ်ပဲဟု သာ ကိုယ့်စိတ်ကို ဖြေရပါတော့သည်

။

မိုးထက်နိုင်သည် မိသားစုအရေးကိစ္စများ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ပိနေသည့် အတွက် သူ့ဘဝမှာ အကြီးမားဆုံး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတစ်ခုကို အချိန်အတိုင်းအတာမဲ့ လျစ်လျူရှုနေခဲ့ရသည် မှာ လည်း ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။

အကြောင်းသော်...

သူနှင့် ခင်မေထားတို့ ၏ နှလုံးသားရေးရာကိစ္စပင် ဖြစ်၏။ သူနှင့်ခင်မေထားသည် ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်းမှာ အတူလုပ်ကိုင်ရင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သံယောဇဉ်ကြီးစွာ မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခဲ့ကြပါသည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် ဆုံးဖြတ်ပြီး အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့ကြသည် မှာ လည်း နှစ်တွေအလီလီ ချို့ခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည် ။

ထားသည် ပုပ္ပားဇာတိ အညာသူ၊ ရန်ကုန်မှာ အဒေါ်မုဆိုးမကြီးနှင့် အတူနေပြီး ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ မိုးထက်နိုင်နှင့်အတူ အလုပ်အတူလုပ်ရင်း နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ တည်ထောင်ဖို့ ချစ်ကြိုးသွယ်မိခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။

သို့ငြားလည်း ...

မိုးထက်နိုင်သည် သူ့မိသားစုကို ငဲ့ကွက်၍ သူတို့ နှစ်ယောက်အတူ

ပေါင်းဖက် တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်ဖို့ ဆိုသည့် လက်ထပ်ရေး အစီအစဉ်ကို ရွှေ့ခဲ့ရသည် မှာ လည်း အကြိမ်အခါပေါင်း မနည်းတော့ပါ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တော်ရုံအချစ်၊ တော်ရုံသံယောဇဉ်နှင့် ဆိုပါလျှင် နှစ်ယောက် လမ်းခွဲဖြစ်ခဲ့သည် မှာ ကြာခဲ့ပြီ။

ခုတော့ဖြင့်...

‘ကိုနိုင်’

တိုးတိုးညင်သာခေါ်သည် ။

‘ပြောလေ... ထား’

စောင်းငဲ့ကြည့်ရင်း မေးသည် ။

‘အင်း... ပြောရလွန်းလို့ လည်း အက်ကြောင်းတွေထပ်နေပါပြီ ကိုနိုင်ရယ်။ တကယ်တော့ ဒီစကားတွေက မိန်းမသားဖြစ်တဲ့ ထားအနေနဲ့ ပြောရမယ့် စကားတွေ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဪ... ထားရယ်’

မချီတင်ကဲ ဖြစ်ရသည့်က မိုးထက်နိုင်၏ အဖြစ်။

နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်း ဆုံဖြစ်ကြသည် ။

‘ကိုနိုင်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး နားလည်ပေးပါလို့ ပြောထားပြီးပြီပဲ ထားရယ်’

တိုးလျှိုးတောင်းပန်သည် ။

ခင်မေထားသည် အကြည့်ကို လွဲဖယ်ကာ မျက်လွှာချသည် ။

‘နားလည်ပေးလို့ လည်း ထား ဒီလောက်အထိ စောင့်နေတာပေါ့ ကိုနိုင်ရယ်။ အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း မေးလှပြီလေ။ ဘယ်လိုလဲ၊ ဘ

ယံတော့လဲနဲ့ ကြာတော့ ထားလည်း ဖြေရတာ ရှက် လာပြီ’

မိုးထက်နိုင် ခင်မေထားကို စောင်းခဲ့ကြည့်ဖြစ်သည်။ ။

ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ခင်မေထား၏ လက်အစုံကိုလည်း တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်မိရသည်။ ။

ထိုသည့်အခါ...

ခင်မေထား မော့ကြည့်ဖြစ်ပြန်၏။

‘အင်းလေ၊ ထားဘက်က ကြည့်တော့လည်း မှန်ပါတယ်။ ကိုနိုင်ဘက်က အားနည်းချက်တွေကြောင့် ခုလိုဖြစ်ရတာပါ။ ကိုနိုင်တောင်းပန်ပါတယ် ထားရယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်’

‘ကိုနိုင်ရယ်... ထားနဲ့ ကိုနိုင်ကြားမှာ တောင်းပန်ဖို့ ဆိုတာ လိုအပ်လို့ လားဟင်’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထားရယ်၊ ကိုနိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါပြီ။ နောက်ထပ် စိတ်မညစ်စေရတော့ပါဘူး။ ဖေဖေကိုဖွင့်ပြောပြီး လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်လိုက်ပါတော့မယ်’

ခင်မေထား ကျေနပ်စွာပြုံးမိရသည်။ ။

သို့စဉ်လျက်...

‘ကိုနိုင်ရယ် သေချာလို့ လားဟင်’

ယုံကြည်ရခက်စွာ မေးမိရသည်။ ။

‘ဒီတစ်ခါတော့ ကိုနိုင် အသေအချာ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ။ ကိုနိုင်တို့ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ ထူထောင်ဖို့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်ဆိုတဲ့ နှောင့်နှေးခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေကိုလည်း ကိုနိုင် မခံစားနိုင်တော့ပါဘူး’

ခင်မေထား အပြုံးစဖြင့် ကြည့်ဖြစ်ပြန်၏။

‘ကိုနိုင် တကယ်ပြောတာပါ။ ထားကိုလည်း အားနာလှပြီ။ ဒီတစ်ခါ ဆုံးဖြတ်ချက်ကတော့ အတည်ပါထားရယ်။ ကိုနိုင်ကို ယုံပါနော်’

ခင်မေထားသည် တတိယမို့ ချုံမြဲစွာ မော့ကြည့်ပြီးဖြစ်ပြန်ပါ၏။

သည် တစ်ခါ အပြုံးကတော့ ယုံကြည်စွာ ပြုံးတဲ့ အပြုံး၊ နှစ်လိုဖွယ် ရာ ပြုံးတဲ့ အပြုံးပါ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...

ခင်မေထားအပြုံးသည် မိုးထက်နိုင်၏ ရင်ကို အတိုင်းအဆမရှိ အေးမြသွားစေပါသည် ။

သို့နှင့်ပင်...

မိုးထက်နိုင်နှင့် ခင်မေထားတို့ သည် လမ်းခွဲနေကျ မှတ်တိုင်ရောက် သည် နှင့် လမ်းခွဲဖြစ်ကြပါတော့သည် ။

မိုးထက်နိုင် အပြန်လမ်းမှာ တော့...

သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ထားကိုလည်း အသေအချာ ကတိပေးခဲ့ပြီမို့ ထားနှင့်သူ အတူနေခွင့်ရတော့မည့် ဘဝလေးကိုတွေးပြီး ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးသလို ခံစားလိုက်ရပါသည် ။

သို့ငြားလည်း ...

သူ၏ အပျော်စိတ်၊ ကြည်နူးစိတ်တို့ သည် အခိုက်အတန့်မှာ ပင် ‘ငါ ဒီတစ်ခါ ကတိပျက်ခဲ့ရင်’ဆိုသည့်အတွေးက သူ့ရင်ကို လှုပ်ခတ်သွားစေပြန်ပါ၏။ သည် လို ကတိတွေ အခါခါပေးပြီး မမျှော်လင့်မထင်မှတ်သော အကြောင်းတရားတို့ ကြောင့် ပျက်ပြယ်ခဲ့ရသည့် အကြိမ်ပေါင်းကလည်း မနည်းတော့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

သည် တစ်ခါတော့ဖြင့်...

သည် သို့တွေးရင်း တွေးရင်းဖြင့်ပင် သူ့မိသားစုအရေးများ သည် သူ့ ခေါင်းထဲသို့ ရုတ်ခြည်းဝင်လာပြန်ပါ၏။

ထိုသည့်အခါ...

သူ့အတွေး သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်တို့ သည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ လွင့်ပါးပျက်ပြယ်သွားရပြန်ပါ၏။

‘အား... သွား... သွား... သွား ဒီလိုမဖြစ်ရဘူး။ ဒီတစ်ခါ ငါ... ငါ က တိပျက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ အဲဒါတွေ ငါ... ငါ မတွေးတော့ဘူး။ မတွေးတော့ဘူး။ ငါ ထားကို လက်ထပ်မယ်။ လက်ထပ်ဖြစ်အောင် လက်ထပ်မယ်။ လက်ထပ်မယ်’

သည် သို့ပင် မိုးထက်နိုင်သည် သူ့အတွေးစများကို ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်ပါ၏။

သည့်နောက် ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့် သူနေထိုင်ရာ လမ်းထဲသို့ လျှောက်လာဖြစ်သည် ။

သူ့အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းအရောက်မှာ တော့ သူ့ခြေလှမ်းအစုံ တို့ခနဲ ရပ်သွားရပါ၏။

‘ဟင်... ငါတို့ အိမ်ရှေ့မှာ လူတွေအများကြီးပါလား၊ ဘာများ ဖြစ်

တာပါလိမ့်’

မိုးထက်နိုင်သည် အံ့ဩစွာတွေးရင်းနှင့် အိမ်ဆီသို့ အပြေးလျှောက် သွားဖြစ်ပါသည်။ ။

ရောက်တော့ လူတွေက အိမ်ရှေ့မှာ ပြည့်ကျပ်လို့ နေပါတော့သည်။ ။
မိုးထက်နိုင်သည် လူအုပ်ကိုတိုး၍ အိမ်ပေါ်သို့တက်ခဲ့သည်။ ။ အိမ်ပေါ်
ရောက်တော့ မောင်နှမသုံးယောက် ငိုသံက ဆီးကြိုနေပါတော့သည်။ ။

‘ကိုကိုကြီး.... အဟီးဟီး... ကိုကိုကြီး’

ညီမငယ် မြသွေးထက်သည် အစ်ကိုဖြစ်သူကို မြင်လိုက်သည် နှင့်
ပြေး လာပြီး ဖက်ငိုပါတော့သည်။ ။

‘ညီမလေး... ညီမလေး’

‘ကိုကိုကြီး... ကိုကိုကြီး၊ အီးဟီးဟီး... ဖေဖေ... ဖေဖေ မရှိတော့ဘူး
။ ဖေဖေ ညီမလေးတို့ ကို ထားရစ်ခဲ့ပြီ။ အီးဟီး... ကယ်ပါဦး ကိုကိုကြီးရ
ယ်၊ ကယ်ပါဦး... အီးဟီးဟီး’

‘ဟုတ်တယ် ကိုကိုကြီး၊ ဖေဖေ ညီလေးတို့ နဲ့ အပြီးခွဲသွားပြီ
ကိုကိုကြီးရဲ့။ ။ အီးဟီး... ဟီးအီး’

ညီလတ် မိုးထက်ပိုင်ကပါ မိုးထက်နိုင်၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်
လှုပ်ယမ်း၍ ငိုသည်။ ။

ညီအငယ်ဆုံး မိုးထက်ခိုင်မှာ တော့ နံရံကို ခေါင်းနှင့် ဆတ်ကာဆတ်
ကာ ငိုရင်း ယူကျုံးမရဖြစ်နေပါတော့သည်။ ။

‘ညီ... ညီထွေး၊ ဒီလိုမလုပ်နဲ့ ။ စိတ်အေးအေးထား။ ဖေဖေ
ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ ကိုကိုကြီးကို ပြောဦး၊ ပြောပါဦး’

မိုးထက်နိုင်သည် ညီထွေး မိုးထက်ခိုင်ကိုဆွဲရင်း ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လှုပ်
ယမ်းပြီး မေးသည်။ ။

မောင်နှမသုံးယောက်သည် အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ အမေးကို မဖြေနိုင်ကြ။
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖက်၍ သာ ငိုနေကြပါတော့သည်။ ။

မိုးထက်နိုင်သည် ထပ်ကာထပ်ကာ မေးသော်လည်း တစ်ယောက်မှ
မဖြေ။ ယူကျုံးမရစွာ ငိုကြွေးနေကြသည် သာ။

‘မောင်နိုင်... မင့်ညီမနဲ့ ညီတွေကတော့ အရမ်းဝမ်းနည်းနေကြတာနဲ့
ဖြေနိုင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ။ မင်းအဖေအဖြစ်ကတော့ ဆောက်နေတဲ့ တို
က်က ငြိမ်းကျိုးကျတာတဲ့ ကွာ’

လမ်းထဲမှ ရပ်မိရပ်ဖ လူကြီးတစ်ဦးက မိုးထက်နိုင်၏ ပခုံးကိုပုတ်ပြီး
ပြောလာပါသည်။ ။

သည် တော့မှ ...

‘အီးဟီးဟီး... ဟုတ်... ဟုတ်တယ်... ကို... ကိုကြီး။ ဖြစ်ဖြစ်ချင်း သ
တင်းရတာနဲ့ ကိုလတ်နဲ့ ညီ ဆေးရုံကိုလိုက်သွားသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒ
ဏ်ရာကပြင်းတော့ ညီတို့ အသက်တောင်မမီလိုက်ပါဘူး’

ညီထွေးက ငိုရှိုက်ရင်း ဝမ်းနည်းစွာ ပြောလာ၏။

မိုးထက်နိုင်ရင်ထဲ ဆို့ဆို့နှင့်နှင့် ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ။

ခုတော့...

ရွှေတောင်ကြီးပြို၍ နေလုံးကြီး ကွယ်ခဲ့ရလေပြီ။

ညီမငယ်နှင့် ညီငယ်တို့ ဖခင်ကြီးအတွက် ယူကျုံးမရစွာ ဝမ်းနည်းပ
က်လက်ဖြစ်နေချိန်မှာ အကြီးဆုံး အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် မျ

ကံရည်ကျပြနေ၍ လည်း မဖြစ်တော့ပါ။

သို့ပါ၍ ...

ဝမ်းနည်းစိတ်၊ ပူဆွေးသောက ဗျာပါဒစိတ်တို့ ဖြင့် အတိုင်းအတာမဲ့ လှုပ်ရှားနေသည့် စိတ်တို့ ကို ချုပ်တည်းကာ မိသားစုတစ်ခုလုံးအတွက် အင်အားတစ်ရပ်ကို မဖြစ်မနေ မွေးထုတ်ရပါတော့မည်။ မိသားစုတစ်ခုလုံး၏ စားဝတ်နေရေးတို့ သည် လည်း သူ့ခေါင်းပေါ် ရောက်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

သည် တာဝန်တွေကို သူ မဖြစ်မနေ ထမ်းဆောင်ရတော့မည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည် ။

သည် သတိတရားတို့ ဖြင့်ပင် ပြိုကျလုလု မျက်ရည်များကို အားတင်းလျက် ထိန်းထားလိုက်ရပါတော့သည် ။

သို့နှင့်ပင်...

ဖခင်ကြီး၏ နောက်ဆုံးခရီးကို အကျဉ်းချုံး၍ စီစဉ်ခဲ့ရပါသည် ။

နောက်ဆုံးတော့ ကျေးဇူးရှင်ဖခင်ကြီး ကောင်းရာဘုံဘဝ ရောက်ပါစေဟု သာ...။
